

πομεν. Διαδηλώσεις μεγάλαι δὲν ἐγένοντο, οὔτε συναθροίσεις υπερβολικαί. Συμπόσια μόνον, προποσίες, π ο ὦ ν τ ς, καὶ λόγοι ἐξεφωνήθησαν. Ἡ Λουίζα Μισέλ ἄφαντος. Ἡ κυβερνήσις εἶχε λάβει τὰ μέτρα της· 25,000 στρατοῦ ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ καταστείλωσι πᾶν ἀναρχικὸν κίνημα. 4 συλλήψεις μόνον ἐγένοντο διὰ λόγους πολιτικούς· καὶ 20 διὰ λόγους μέθης. Ἄν ἀντὶ τοῦ Καμεσκὰς ἡστυνόμειεν ἐν Παρισίοις ὁ κ. Κοσσονάκος, θὰ ἐζήτηι νὰ συλλάβῃ ὅλους τοὺς Παρισίους.

Οἱ ἐντιμοὶ χαρτοπαίχται τῶρα μὲ τὴν ψήφισιν τοῦ Νομοσχεδίου θὰ εὗρουν ἀπείρους συντρόφους καὶ συναδέλφους εἰς τοὺς κατ' οἶκον καπνοκόπτας.

Ἡ φράσις :

— **Τὰ κόδει !**

Θὰ λέγεται καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ.

Ὁ Αἰὼν εἶναι στὰ γερά ἀντιπολιτευόμενος. Τῷ συγχαίρομεν.

Εἰς τὸν γενναῖον δοῦκα τῆς Σάρτρης ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν εὐχόμεθα καλὸν κατευόδιον !

ΑΡΧΗΓΟΙ

Τοῦ Διογένη πιάσετε ἀμέσως τὸ φανάρι, καὶ ἐλάτε νὰ γυρέψουμε κανέναν ἀρχηγό· ἀλλὰ καθένας μας, θαρρῶ, εἶ, ἄξιος νὰ πάρῃ τὴν ἀρχηγίαν κόμματος, ἀκόμη δὲ καὶ ἐγώ. Γιὰ τὰ πρωτεῖα ξεφυχᾶ κάθε Ρωμιοῦς λεβέντης, μόνον αὐτὸς πρωθυπουργός, μόνον αὐτὸς ἀφέντης.

Τί ἀρχηγῶν κατακλυσμός ! . . . καὶ οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι, ποῦ τὸν καφφέ των βερεσέ εἰς τὰ Χαυτεῖα πίνουν, ἂν ἀρχηγίαν ἐξαφνα κανέναν τοὺς προτείνῃ, δὲν θὰ διστάσουν βέβαια καὶ Ἀρχηγοὶ νὰ γίνουν. Κι' αὐτὸς ὁ ἔσχατος Ρωμιοῦς γιὰ ὅλα κατὶ ξέρει, Ἕλληνας τράχηλος ποτὲ ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἰδοὺ νταῆς φουστανελλὰς μὲ φέσι καὶ σελάχι ! ποῖος ξέρει ἂν Πρωθυπουργός δὲν γίνῃ καμμιὰ μέρα ; ποῖος ξέρει πόσα σχέδια καὶ ἀπαιτήσεις θάχῃ, καὶ ἂν τὴν διπλωματικὴν δὲν συνταράξῃ σφαῖρα ; ὦ ! ναί ! ποτὲ τὸν Ἕλληνα μὴ θεωρῇτε πτώμα. . . ἔς ὅλους θὰ ἐλθῇ ἡ σειρὰ νὰ κυβερνήσουν κόμμα.

Μὰς λείπει ἓνας ἀρχηγός ; . . . πενήντα ξεφυτρώνουν, τὸ ἓνα κόμμα χάνεται ; . . . θὰ ἐβγουν ἄλλα δέκα· ὅλοι γιὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχηγοῦ μαλλόνουν, καὶ ἴσως ἀργότερα μὰς βγῇ ἔς τὴ μέση καὶ γυναῖκα. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὁ ἀφανὴς τῶν Ἀθηνῶν πολίτης ἐλπίζω πῶς καμμιὰ φορὰ θὰ γίνω Κυβερνήτης.

Ἐμπρός ! μὲ πόζα ἀρχηγοῦ καθένας ἄς προβάλλῃ, ἂπ' ὅλους ἄς κυβερνηθῇ ἡ προσφιλες Ἑλλάς· ἄς γίνῃ ὁ **Ἡμέτερος**, ἄς γίνουν ὅμως καὶ ἄλλοι, ἄς γίνῃ καὶ ὁ Κατσιακαπῆς καὶ αὐτὸς ὁ Μπουλεᾶς. Ἀς πλημμυρίσῃ μ' ἀρχηγούς τὸ ἔθνος πέρα πέρα, ἄς μᾶς σηκώσῃ ἐξαφνα καὶ ἡ Ροζοῦ παντιέρα.

Μονάχα ἓνας βασιλεὺς μὴ μένη ἔς τὸ Παλάτι, πενήντα δυὸ τοῦλάχιστον ἄς ᾔνε βασιλεῖς, ὅλοι ἄς ἐβγουν κύριοι ἔς τῶν ἄλλων τὸ γεινάτι, καὶ ὀγδόντα πέντε Πρόεδροι ἄς γίνουν τῆς Βουλῆς. Ὅλοι τρανοὶ πολιτικοί, κανέναν ἰδιώτης, ὅλοι ποζάτοι στρατηγοί, κανέναν στρατιώτης.

Σουρῆς.

ΜΙΚΡΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΣΥΡΟΥ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Προχθὲς ἔκαμε παῦσιν τῶν πληρωμῶν του, ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἐνταῦθα βιομηχανικῶν ἐργοστασίων, ὁ ἀτμόμυλος τῶν κκ. Α. Νικολιά καὶ Α. Μαξίνου, μὲ παθητικὸν περῖπου τῶν 600,000 φράγκων.

Εἶναι σπουδαῖον τραῦμα τοῦτο διὰ τὴν ὁσημέραι φθίνουσιν ἀγορὰν τῆς Σύρου, τὰς ἀλγυθόνας τοῦ ὁποίου πολλοὶ ἡσθάνθησαν.

Πλὴν ἐφ' ὅσον διέπει τὰς ἑλλήν. ἀγορὰς τὸ σύστημα τῆς διὰ ξένων κεφαλαίων κινήσεως τῆς βιομηχανίας, ἐνῶ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ κέρδη εἰσὶ δυσανάλογα πρὸς τοὺς τόκους, τὰ δὲ ἡμερομίσθια δυσανάλογα πρὸς τὰ κέρδη, καὶ ἡ κατανάλωσις δυσανάλογος πρὸς τὰ ἡμερομίσθια· ἐφ' ὅσον δηλονότι ὁ ἐργοστασιάρχης πολεμεῖται καὶ πιέζεται, οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ τῶν ἀπεργιῶν φόβου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν κεφαλαίων ἐν τῷ προσώπῳ τῶν τοκογλύφων, οἵτινες δικαίως πάνυ καθίστανται αἰσχροκερδεῖς καὶ ἀπαιτητικοί, ἀφ' οὗ ἡ μὲν κτῆσις παρὰ τοῦ ἐργοστασιάρχου οὐδὲ τοῦ ἐνὸς τετάρτου ὡς ἐνεργητικοῦ ἰδίου, ἀπέναντι τοῦ παθητικοῦ του, φέρει αὐτοὺς εἰς τὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ ὅλου, ἐφ' ὅσον λέγω ταῦτα συμβαίνουν, ἡ ἐν Ἑλλάδι βιομηχανία θέλει παθαίνεται καὶ φθιδᾶ, τὰ δὲ κέρδη ἔσονται δι' ὀλίγους μόνον.

Πολλαὶ εἰσὶν αἱ ἀφετηρίαι τῆς ἐν σμικρῇ καταπτώσεως τῆς ἐμπορικῆς μας νήσου. Δὲν θέλω δὲ λείψαι προσεχῶς τοῦ νὰ ποιήσωμαι περὶ αὐτῶν λόγον, καυτηριάζων αὐτὰς μερικῶς, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ὅλου.

Οὐδέποτε πλὴν ἡ ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἡ μετάθεσις τοῦ ἐμπορίου τῆς Σύρου εἰς ἄλλας πόλεις.

Ἡ τῆς Σύρου καταστροφὴ δὲν ἐπέρχεται μόνη, τὴν ἐπιφέρομεν ἡμεῖς αὐτοί. Ἡ δὲ ἐλπίς καὶ παρηγορία, δι' ἧς τρεφόμεθα, τῆς ἐκ τῆς τέφρας τοῦ ἐνὸς τόπου ἀναβλαστήσεως ἐτέρου, δίκην φοίνικος, εἶναι ματαία. Ναί ! Εἶναι χίμαιρα τὸ νὰ πιστεύωμεν ὅτι τοῦ ἐνὸς τόπου ἐμπορικῶς θνήσκοντος, ἀναβιοῖ ὁ ἕτερος, καὶ ὅτι πίπτουσης τῆς Σύρου, θ' ἀνα-

δειχθῇ ἑτέρα τις πόλις τοῦ ἑλληνικοῦ Βασιλείου. Ἔστω ὡς ἀπόδειξις ἡ ἐκουσία πτώσις τοῦ Ναυπηγείου τῆς Σύρου, ὅπερ οὐδαμοῦ συνέστη ἄλλοθι τῆς Ἑλλάδος, χιλιάδες δ' ἔργα- τῶν καὶ ναυτῶν οἰκογένηται πένονται.

Αἱ ὀλικάι πτώσεις τῶν ἐμπορικῶν πόλεων δέον πάντοτε νὰ προλαμβάνονται, διότι εἰσὶν ἐθνικαί. Ὑφίστανται ζη- μίας οἱ ξένοι, ἀποσύρονται τὰ ξένα κεφάλαια, ἐλλείπει ἡ καλὴ πίστις, ἐνῶ ἀπεδείχθη ὅτι ἄνευ τῶν ξένων κεφαλαίων εἶναι ὅλως ἀνέφικτος πᾶσα ἐμπορικὴ ἐν Ἑλλάδι κίνησις, ἀφ' οὗ τὰ ἑλληνικὰ κρίνουνσι προκριτότερον οἱ ἔχοντες ταῦ- τα νὰ μεταβάλλωσιν εἰς τόσας βδέλλας, ἐκμυζώσας τὸ αἷ- μα αὐτῶ, καὶ οὐχὶ τὸν ἰδρώτα πλέον τοῦ λαοῦ.

Δέον δὲ αἱ πτώσεις τῶν ἐμπορικῶν πόλεων νὰ προλαμ- βάνωνται, οὐχὶ διὰ Νόμων περὶ Πτωχεύσεως, διότι ἀπε- δείχθη ὅτι ἀπὸ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου τούτου νόμου, ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ πτωχεύσεις, ἀπλοποιηθείσης τῆς πολυχρονίου καὶ πολυδαπάνου διαδικασίας — ἐνώπιον τῆς ὁποίας τὸ πρὶν ἕκαστος ἐδυσχαιρναίε — καὶ ἤδη πτωχεύει εὐκολώτερον, ἢ τὸ πρὶν, διότι πέπεισται ὅτι δύναται ἐντὸς μικροῦ χρόνου, περαιῶν τὴν πτωχευσίν του, εἰλικρινῶς ἢ διὰ ψυχολογικῆς βίας, νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας του παρα- σκευάζων ἑτέραν.

Διότι, διὰ τινος τὸ τοιοῦτο κατέστη οὐχὶ δυσμενὲς πε- ρίστασις, ἀλλὰ τέχνη, ἐπάγγελμα, ἐπιστήμη.

Συνεχίζων τὴν παρούσαν τῇ πραλαβούσῃ μου, πληροφο-

ρῶ τοὺς φίλους ἀναγνώστας τοῦ *Νῆ Χάρεσαι* ὅτι ὁ ἐπ' ἐσχάτων πληγῶν ληστοπειρατῆς ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ ἐκ τῶν φυλακῶν ἀποδράντος Σπ. Βλαβιανοῦ, ὁ Γιαννακό- πουλος ἢ Παπλωματᾶς, ἀπεβίωσεν ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Συνε- λήφθη ὅμως ὁ ἀποδράς τοιοῦτος Ν. Πάσσαρης ἢ Φαναρτζῆς, ἐν Ἀθήναις, χάρις εἰς τὴν ἀγρυπνον καὶ ἀσκνον δραστηριό- τητα τοῦ Βίσαγγελέως κ. Σπανίδου, ὅστις ἐκ τοῦ πλησίον διώκων αὐτὸν, ἀπέστειλεν εἰς Ἀθήνας Κλητῆρας, μαντεύσας τὴν δι' αὐτόσε ἀπόδρασίν του. Ἐπὶ τοῦ μυθιστορικοῦ τού- του δράματος θέλω ἐπανέλθαι πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀναγνω- στῶν σου.

Μπέκ

ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΑ

Ἐάν ὑποθέσητε, ὅτι ὁ *Περικλέτος*, κατὰ τὸ παράδειγμα πολλῶν ἄλλων λογίων νέων, μετέβη εἰς τὴν Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν του, ὅτι τοσοῦτον ἐθαμβώθη ὑπὸ τῶν θαυμασίων ἐκεῖ ὥστε ἐπαθεν ἀφασίαν, ὅτι τελειο- ποιηθεὶς τότε εἰς τὴν ὀρχηστικὴν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ πλῆθος ἄλλο *Περικλέτων* καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν κλασικὴν του πα- τρίδα κατεσκήνωσεν ὑπὸ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, ἐὰν ὅλα αὐτὰ ὑποθάσῃτε, θὰ ἔχῃτε μίαν ἰδέαν τῶν νευροσπαστῶν ἅτινα ἤρχισαν ἀπὸ προχθὲς τὰς παραστάσεις των.

Σπανίως ἐνθυμούμεθα τοσοῦτον πεπληρωμένον τὸ θέατρον ἀπὸ ἀθηναϊκῶν κόσμων ὅσω τὴν ἐσπέραν τῆς Πέμπτης. Ὁ Σαλβίνης ἢ ὁ Σόνενταλ, ἡ Πάτην ἢ ἡ Σάρα-Μπερνάρ θὰ ἐζή-

ΤΙ Θ' ΑΠΟΓΙΝΗ;

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 437)

Ἀλλὰ, μετὰ καταπληκτικῆς εὐκαμψίας, ἤρπασε κλάδον μηλέας, ἤρφηθη ἐπὶ τινος στιγμᾶς καὶ ἐτινάχθη διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν ἐπὶ ἄλλου κλάδου κρεμαμένου ἐξω- θεν τοῦ κήπου. Κατ' ἀρχὰς ἀπεσπάσθησαν οἱ πόδες του, εἴτα δὲ καὶ αἱ χεῖρές του. Ἐξέβαλε χαροποιὰν κραυγὴν ὡς τελευταίαν εὐχαριστίαν πρὸς τοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτοῦ, πά- ραυτα δὲ ἡ κυρία Βαιγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος ἤκουσαν τὸν θό- ρυον τῆς πρὸς τὸ δάσος ταχείας πορείας του.

Μετά τινος ἡμέρας, πλησίον ρυακίου τινος εὐρέθησαν τὰ ὑποδήματα ἅπερ τῷ εἶχον δώσει ὁ δήμαρχος καὶ ἡ σύζυγός του, καθότι συνηθισμένους νὰ βαδίζῃ καὶ νὰ τρέχῃ γυμνόπους, ἀπηλλάγη, ὡς φαίνεται, ἀπὸ τὰς ὀχληρὰς ἐμβάδας του.

Ἐπανελθὼν οἶκαδε ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, εὔρε τὴν σύζυ- γόν του καὶ τὸν βαπτιστικὸν του ἀναμένοντες αὐτὸν ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Ἡ ὀγδὴ ὥρα εἶχε σημάνει ἐν τῷ ὥρολογίῳ τῆς ἐνορίας. Ὁ δήμαρχος ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐν τῇ αἴθουσῃ.

— Ποῦ εἶνε λοιπὸν ὁ ἀγριάνθρωπος! ἠρώτῃσε.

Ἡ Αἰκατερίνη ἠγέρθη τρέμουσα ὀλίγον.

— Ἰάκωβε, εἶπε μετὰ φωνῆς καταπροδιδούσης τὴν συγ- κίνησίν της, θὰ με μαλώσῃς.

— Θὰ σὲ μαλώσω! γιατί;

— Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ.

— Τὸν ἄφησες νὰ φύγῃ;

— Ὅχι, Ἰάκωβε.

— Ὁ βαπτιστικὸς σου κι' ἐγὼ τὸν ὠδηγήσαμεν εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ κήπου, κ' ἐκεῖ τοῦ ἐδείξαμεν τὸ δάσος. Ὁ Ἰά- κωβος ἀκούμπησε τὴν σκάλα εἰς τὸν φράκτην καὶ... ὁ ἀ- γριάνθρωπος ἀνεχώρησε. Μαλωσέ με ἂν κακὰ ἔκαμα, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, μὴ θυμώσῃς. Ἀκουσε' τὸν Ἰακώβου- μονα πολὺ, γιατί ὑπέφερε, καὶ ἡ λύπη του ἦτονε τόσον μεγάλη! Τὰ δάκρυά του, οἱ λυγμοὶ του μοῦ ἐσπάραζαν